

SZŐLLŐSSY BALÁZS

Négy Bugge Wesseltoft-koncert között

*Négy Bugge Wesseltoft-koncert között
a város félholtra verte önmagát,
majd lassan feltápáskodott – ruhája
elkopott, de vett helyette újat:
sormintás kockakő, újfajta dombvidék
díszíti tagjait, homokbélése hol itt, hol ott
süpped be vagy türemkedik,*

*a parton állsz, sok minden változott, a sirályok
mellé*

*kormoránok költözködtek be, az aranyszín
galambok nem a békét hirdetik:
maradt még miben kételkedni,
bár egyre csontosabban összeáll
a megkérdőjelezhető előrelépés –
de senkinek sem muszáj gyorsan dönteni,
hogyan lesz a kedvenc nője, elég távolság marad
megtapasztalni, milyen érdekes is
a megszokott köröktől távolabbra kúrni
a Sashegy felé gurított holdlementét,
a Gellérthegyre borított Napot
a fekete hajú lány már éppen elszalasztja –
ha biciklizni tudna még, talán, de elfelejtett,
hullámosabbak lettek sötét fürtjei;*

*négy Bugge Wesseltoft-koncert közül
a negyediken ott se voltam, a harmadikra
volt jegyem, de minek mentem el,
Endresen hangja távolról dereng,
a törtütem precízen programozva szól:
sűrűsödő emlékvodkák, emlékcigik
rajzanak, a horizonton, közénk lövünk,
pár kristálydarabka éles pengéssel levált,
egy virtuális síkra háromszöget képez –*

SZŐLLŐSSY BALÁZS (1981)
költő, szerkesztő, műfordító, a Fiala Írók Szövetsége elnökségi tagja, titkára. Első kötete, *A szabadság két jelentése* 2010-ben jelent meg, második kötete, *A kilátó* presszóban idén lát napvilágot.

*csak balfaszok kompenzálnak így. Mint
üres műanyagkorsó-sereg egy réten
szétdobálva, ahogy a pólóra nyomtatott
minta szétfakul, a háttérbe olvad:*

*a mimikrin még csiszolni, puhítani kell.
Nekik meg úgyis elfelejtődnek majd a dicső tetteik,
ez törvénytörő – a fekete hajú lány például nincsen ott
a beach club beach-bulin, a főtér verejtékezik,
a bronzázs lunáztsba fordul, tündöklő fehérrel
borítja arcaink, nem félemlít meg másokat –
a fekete hajú lány egy díjnyertes verset ír
arról, hogy proletárok vagyunk, az időnk adjuk,
az időnk a csillogás, a pisztáciapástétom íze
rántottával, három tojásból, reggel kilenckor.*

A kontinens szélén

*A kontinens szélén a házak a tengerbe dőlnek,
tornyosulnak, átcsap fölöttük, hullámszik bennük
a statika, a földrengés esélye, a tetőteraszok rádólnek
a ferde minaretekre – az iszlám barokk találkozása
arkangyalokkal, álmodókkal: Cihangir.*

*

*Egy házban ülni, amiről biztosan tudod,
hogy soha többé nem fogsz előfordulni benne,
először és utoljára, tíz percig, az otthonod lehetne,
más otthona, eldől: az is marad, nézni
a lambériás mennyezetet, a fürdőszobát,
szanaszét szórt mosóport, üres tégelyeket,
inni egy kávét, mégsem összeveszni,
elhagyni végül, nem visszanézni: Çukurcuma.*

*

*A parton álltunk, a parton feküdtünk, Rodostó felett
egy magaslaton, vagy Beşiktaş kikötőjében, hajnalban
néztük a madarakat etető néniket, a kontinens
tenger határolta szélén: nem jutottunk sokkal előbbre
a kontinens szélein, széleinél, ha néhány kilométert
megteszel, Pilátus dűnéinél, Patara dombjain
sem működik az alkímia, a kémia,*

*a kontinens szélén egy halvány árnyalattal
erőszakosabb buddhizmusról álmodunk, arkangyalokkal,
valódi május elsejéssel – az útburkoló kockakövek
még helyükön. Feszülten figyelnek.*

Kés a vajon

*Piros lámpáknál azért még meg-megállok,
nem mintha nem juthatnék át,
de bűbájos minden kimondott szabály:
Elnézem, ahogy hozzárendelten hömpölyög
a forgalom, a mederben, érdekes,
hogyan olykor mi minden kicsap;
megunom, kíváncsin hátrafordulok,
a juhokra szivárványszínűt köpök,*

*és haladok tovább. Ha tettéért megdicséred
kellően óvatlan embertársadat,
azonnal elhiszi, hogy is volt pont szerinted
pont az a történet, ahogy épp előadod.
Onnantól hidat vagy folyót vagy bármit átnevezhetsz,
lóghatnak kandeláberen – csak egy fontos:
embernek tartson ő is. Ledobva, ottfelejtve,
mint aszfalton rágónyomok,
ha mégoly fehéren kezdi is, rászürkül
a körötte burjánzó sötétbe –
igyekszik sebezhetőbbé válni.*

Mohamed hazahúz

*Faszom a hegyekbe most már,
mindegyre távolodnak, sosem
jutok már át hozzájuk
ezen a furcsa sivatagon, szikkadt
mezőkön át, egyik se jött,
ha hívtam, minek eredtem útnak
ezek közül a furcsa dombok közül,
csak emlékeznék, visszanézve, melyikre
hágtam fel a mögöttem levők közül,
csak emlékeznék, melyik volt a mátkám,
a legjobb, a tizenhárom közül,
faszom az útba most már,
a hívásba, jövésbe, távolodásba, idegen
népségek illatába, csak emlékeznék,
melyik volt a legnagyobb csata
a tizenhárom legnagyobb közül,
nem hágnék még előrébb –
csak megállnék, eldönteni,
megemlékezni, hívásra, távolodásra,
csak válasszak mindenfélék közül.*

Viszlát, és kösz

*a hullaszagot, a pusztulás ízeit
az eldugott ívekben, hajlatokban megbúvó
döglött rovarok végtagjait, és kösz a port, a mindenfelé
kettéváló, leszakadó lépcsősorok között
eltévedt tizennégy éves junkie-kat, kösz a széttagelt
raktárszobákat, hatvanfős vonatkupékat léghandi nélkül,
dögmelegben, nyáron, sötétben, kösz, és viszlát*

*és kösz a halakat, az egekbe szökő bérleti díjakat,
a teherliftek egyik pokolból másikba vezető
labirintusrendszerét, lichthofokat, kösz
ezt a ragyogó két és fél évet, három hónapot,
kis híján évtizedet, amennyinek csak tűnt neked, a hátralevő tíz év
egyre csökkenő esélyeit, kösz, az elfuserált demokráciádat,
a kisebb-nagyobb halálokat, a kimondhatót,
a kimondhatatlant, kösz*

*a lazacos rántottát a Rákóczi tér – Síp utca sarkán,
az érzelemdús délelőttöket, lepottyanó,
sárgára rothadt vakolatdarabokat:
a szerelem második hullámát, ha eljön, tíz év után
a szemünk sarkából csordogáló nyálat, csókokat,
elpirult homlokot, szeplők százezreit, megégett sejteket,
kösz, és viszlát, és kösz, és viszlát egy másik délutánon,
egy másik reggelen, másik helyen, egy hosszú éjszakán.*